

кы, както „прѣдставленія за разумность, чювственность и свободж“, безъ кон-то имя чловѣкъ щяше да е празденъ гласъ, та нещяше да изрича никаквж опрѣдѣленж мысль. По това за да ся изрѣче наумъ, довольно е само *една дума*, въ думы-ты отъ само себе, колко-то и да сж много, немогжть да даджть никакъвъ наумъ; думы-ты могжть да ся произносятъ безъ наумы, и това става тогава, кога-то наричяме еднж вещь съ нѣкое имя, безъ да прѣдставляваме въ мысль-тж ничто, отъ что-то има у неж, т. е. кога-то съ имя-то на вещь-тж не съединяваме нейны-ты бѣлѣжки.

§. 53.

Свьѣкуплявать ся много прѣдставленія въ едно, или науми ся правять чрѣзъ *сложеніе* прѣдставленія-та, а то ся начина отъ *снесеніе* тѣхъ, прѣминува на *сличеніе* и свръшя ся съ само-то свѣѣкупленіе на много прѣдставленія въ едно, или съ това, кое-то собствено наричятъ наумъ (понятіе). При тыя прѣхваты на *сложеніе*-то употрѣблявать ся и прѣхвати-ти на *разложеніе*-то, кои-то сж: *различеніе*, *вникваніе* и *ошвлѣченіе*.

Изясненіе: За да ся изяснятъ прѣхвати-ти на *сложеніе*-шо трѣбува да ся спомни това, что ся каза въ (§. 27, 28, 29, 30, 31.), а за да ся покаже това, че съ прѣхваты-ты на *сложеніе*-то сж неразлжчни и прѣхвати-ти на *разложеніе*-шо трѣбува да видимъ §. 33, а за да ся направимъ яснь наумъ за всякой отъ тыя послѣдни прѣхваты, неминуемо потрѣбно е да ся знае, что ся заключява въ §. 20, 21, 22.

§. 54.

Наумъ-тѣ, като свѣѣкупленіе на много, самъ може да ся *прилага на много*, сборъ-тѣ на това, при